

на сила безплатно работение на тая и други крѣпости отъ хиляди бѣдни Българе, за пролятата на два пжте безцѣнна кръвъ на нашитѣ родни братя Руси, тукъ отъ тая сега пуста запустела крѣпость, подъ която личатъ още купчинки, купчинки гробове пълни съ русски святи за насъ кости, азъ, въ една отъ прекраснитѣ есенни нощи, се спрѣхъ да се наглѣдамъ на хубавата южна равнина, коя се губи татѣкъ въ тжмината, която покрива нѣколко закротени български села, а на сѣверъ на вѣчний Великанъ тихий бѣлъ Дунавъ, който изъ подъ тънка есенна мъгла се бѣлее, като млада хубавица булка, подъ тънко було, и на расположения до подножнето на тая стара крѣпость градъ — Доростолъ. Небето е ясно, новий мѣсецъ е почти на залазение. Мъглата надъ Дунавъ още повече и повече се издига; единъ плжстъ мъгла, другъ плжстъ мъгла, за малко се изобрази цѣлъ тъменъ облакъ, черна тъмна мъгла, коя покри и цѣлий градъ. Мѣсецътъ се затули. Тѣнъкъ студенъ вѣтрецъ разнесе, растла, гжстата мъгла татакъ по ближнитѣ и далечни завои: отъ долина въ долина, отъ хълмъ на хълмъ, отъ равнинка на равнинка, отиде та се невиде. Сладѣкъ единъ джхъ, раздуханъ отъ насрѣщнитѣ гористи дунавски срѣдорѣци, отъ ближнитѣ трѣвисти полянки, се разнесе по въздуха. Слаба трѣвица се подзема, росни капки росятъ пожелтелитѣ ѝ зачувърнати върхове. А звѣздитѣ трептятъ ли трептятъ. . . . Мили ми сте, драги есенни нощи, мили ми сте, повече и отъ тия животворни пролѣтни нощи. Сичко презъ пролѣтъ напрѣдва, отива къмъ животъ, а съ тебѣ, драга ми есень, не е тѣй — сичко у тебе отива назадъ. Ако е днесъ день приятенъ, ако е днесъ небото ясно, утрѣ то ще да се покрие съ тъмна мъгла, а въ другъ день щѣтъ захвуча зимни студени вѣтрове.

Мила ми си и ти, и много по-мила, клѣта и злочеста ми родна страна — люлка на моитѣ младини! Природата се, ту уживява, ту умира за почивка, ту пакъ се съжи-